

under Arbejdet i Kommunens Tjeneste. Den paagældende Arbejdsmand havde ikke faaet tilkendt Dagpenge og mente nu at kunne gøre sin Ret gældende ad Rettens Vej. Da Sagen kom til Behandling i den paagældende Afdeling i Viborg Landsret, tillod den fungerende Formand, Landsdommer Ricard, sig at fremsætte nogle Bemærkninger, som ifølge overensstemmende Referat i flere Blade lød saaledes: Landsdommer Ricard spurgte ved Begyndelsen af Sagens Behandling saaledes: Hvornaar er Tilladelsen til fri Proces givet i denne Sag? og paa dette Spørgsmaal svarede Klagerens, Arbejdsmandens Sagfører: Denne Tilladelse er givet i Februar 1926. Hertil bemærker den fungerende Næstformand: Ja, saa forstaar man det bedre; det var jo en Arbejdsmand, det drejede sig om, og det daværende Ministerium har nok givet en almindelig Instruks om, at alle Arbejds mænd skulde have fri Proces.

Denne Udtalelse af Rettens Formand synes jeg, der er god Grund til at paatale. Naar jeg fremdrager den her, er det bl. a. for at faa Lejlighed til at afæske den højtærede Justitsminister en Udtalelse om, hvorvidt han ligesom sin Forgænger mener, at Retsplejelovens Bestemmelser om, at det er Rettens Formand, der skal vaage over, at Rettens Forhandlinger finder Sted under værdige Former, saaledes at der intet sker, der krænker god Tone og Værdighed i det hele taget, er tilstrækkelige i den Form, de nu har, eller hvad han i det hele taget maatte have at sige om det Tilfælde, her er fremdraget.

Naar noget saadant kan finde Sted i Retten, naar Rettens Formand kan tillade sig en Bemærkning som den, jeg her har fremført, hvorved han giver Udtryk for den Opfattelse, at den siddende Minister indretter sine Dispositioner efter, hvorvidt den paagældende Ansøger tilhører en eller anden Gruppe af Samfundsborgere, er man inde under Forhold, hvor man ikke kan have Tillid til den Ret, det i det paagældende Tilfælde drejer sig om. Det er muligt, at Bestemmelsen i Retsplejeloven om, at det er de ældste Dommere, der rykker op og bliver Afdelingsformænd, kunde trænge til en Revision. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. I alt Fald mener jeg, at man i dette høje Ting vil kunne blive enig om, at det

ikke kan siges at være heldigt som Afdelingsformand i en Landsret at have en Mand, der synes at være saa løsmundet som Landsdommer Ricard har været i det Tilfælde, jeg her har tilladt mig at gøre opmærksom paa.

Vagn Bro: Jeg skal paa nærværende Tidspunkt kun gøre nogle ganske enkelte Bemærkninger, idet jeg i det allervæsentligste kan slutte mig til de Udtalelser, den ærede Ordfører har fremsat.

Naar vi nu skrider til Nedlæggelse af Søndre Landsret, skyldes dette i allervæsentligste Forstand saglige Grunde, dels juridiske og folkelige, dels økonomiske. Hvad de første angaar, der har til Hensigt at slette Skellet ved Kongeaaen, er der nu i dette høje Ting Enighed indenfor de tre Partier, og jeg kan føje til, at vi i ethvert Fald paa et Tidspunkt har været saa heldige i nogen Maade at være i Overensstemmelse ogsaa med Socialdemokratiets Ordfører i 1921—22, da Hr. Sven Trier udtalte Betænkelighed ved Opretholdelsen af tre Landsretter og ansaa det for heldigst at vende tilbage til den Ordning, som var den oprindelige med to Landsretter. De saglige økonomiske Grunde er, at der kun er et ringe Antal Sager i de sønderjydske Landsdele, saa ringe, at de ikke kan begrunde en Landsret dernede. Forholdet er udebatteret her i Salen, idet vi i 1919, da Retsplejeloven blev gennemført, efter en grundig Undersøgelse af Fordelene ved flere små Landsretter overfor to Landsretter valgte to Landsretter.

Naar det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen før gjorde opmærksom paa, at Landet, efter at vi har faaet Retsplejeloven, er blevet større, er det vel saaledes. Men de 167 000, som vi er blevet forøget med, bor i Fortsættelse af den af de to Landsretter, som saa afgjort er den mindste, og det fremgaar ogsaa af tidligere Forhandlinger, at Vestre Landsret er rede til at modtage de sønderjydske Landsdele uden nogen Forøgelse af sit Dommerpersonale. Jeg tror derfor, at den Bemærkning ikke er af synderlig saglig Værdi, idet den fremhævede Omstændighed tværtimod medfører, at de tvende Landsretter bliver af mere ensartet Størrelse og derfor ogsaa vil blive mere jævntartede. Hertil kommer, som der alt